

Ο Άγιος Μεγαλομάρτυς Γεώργιος ο Τροπαιοφόρος ανήκει στη χορεία των μεγαλομαρτύρων και είναι από τους λαοφιλεστέρους Αγίους της Εκκλησίας μας. Έζησε κατά τα τέλη του 3ου αιώνας μ.Χ. και τας αρχάς του 4ου επί της βασιλείας του Διοκλητιανού.

Η εποχή του υπήρξε εποχή σκληρών διωγμών και εξοντωτικών κατά της Χριστιανικής Πίστεως. Ο Γεώργιος είχε μεγάλο αξίωμα. ήτο κόμης και διακρινόταν σ' όλες τις στρατιωτικές επιχειρήσεις για την γενναιότητά του και την ανδρεία του.

Παρ' όλη τη δόξα όμως και τις τιμές δεν αρνήθηκε να θυσιάση τα πάντα και να ομολογήση με παρρησία ενώπιον του αυτοκράτορος και πολλών αρχόντων την χριστιανική του πίστιν. Υπέμεινε βασανιστήρια πολλά και φρικτά που στο τέλος τον ανέδειξαν Μεγαλομάρτυρα.

Πολλά είναι τα θαύματα του Αγίου Γεωργίου. Όχι μόνον αυτά που αναφέρονται στο μικρό αυτό φυλλάδιο, αλλά και πολλά άλλα που πάντοτε και σήμερα εκτελεί σ' όσους προσφεύγουν με πίστι στις πρεσβείες του. Πολλοί ναοί τιμώνται επ' ονόματι του Αγίου Γεωργίου, δείγμα κι' αυτό της αγάπης του λαού προς τον Άγιον, και πολλοί φέρουν το όνομά του. Δείγμα τιμής από μέρους μας προς τον Άγιον, αγαπητέ αναγνώστα, είναι βέβαια και ο εορτασμός της μνήμης του και αι πανηγύρεις, αλλά πιο μεγάλο δείγμα τιμής είναι η μίμησις της αγίας ζωής του, γιατί «τιμή μάρτυρος» είναι η «μίμησις μάρτυρος». Μίμησις της ομολογίας, της μαρτυρικής, της αγίας ζωής του.

Ομολογητής ο κόμης Γεώργιος

Ο Μεγαλομάρτυς Γεώργιος γεννήθηκε στην Καππαδοκία από ευσεβείς γονείς, και έμεινε ορφανός από πατέρα σε ηλικίαν δέκα ετών. Η μητέρα του τον έφερε μαζί της στην Παλαιστίνη όπου ήταν η Πατρίδα της και είχε και τα κτήματά της. Ο Γεώργιος καιτοι νεαρός κατατάχθηκε στο στρατό, όπου μάλιστα προήχθη σε μεγάλα αξιώματα, ώστε να παίρνη μέρος και στις συνελεύσεις των ανωτάτων αξιωματούχων του Κράτους. Ο Διοκλητιανός τον εκτιμούσε πολύ.

Από την εποχή του αυτοκράτορος Δεκίου μέχρι την εποχή που ανέλαβε τον θρόνον ο Διοκλητιανός, το 284 μ. Χ., η Χριστιανική Εκκλησία επειδή είχε ειρήνη αυξήθηκε πάρα πολύ. Οι Χριστιανοί είχαν πάρει πολλές δημόσιες θέσεις, είχαν κτίσει πολλούς και μεγάλους ναούς, είχαν κτίσει σχολεία και είχαν οργανώσει και την διοίκηση και την διαχείριση των εκκλησιών και της Φιλανθρωπίας.

Ο Διοκλητιανός όταν ανέλαβε τα καθήκοντά του εργάσθηκε στην αρχή για την οργάνωσι του αχανούς Κράτους του. Προσέλαβε στρατηγούς ως βοηθούς του και τους ωνόμασε αυτοκράτορας και Καίσαρας και αφού επέτυχε να υποτάξη τους εχθρούς του Κράτους του, και να σταθεροποιήση τα σύνορά του, στράφηκε στα εσωτερικά ζητήματα. Δυστυχώς

στράφηκε εναντίον της Χριστιανικής θρησκείας για ν' ανορθώσει την ειδωλολατρίαν και θεοποίηση την ιδέα του αυτοκράτορος. Γι' αυτό λοιπόν τον λόγον εκάλεσε τους βοηθούς του Καίσαρα το 303 μ. Χ. και τους στρατηγούς στην πρωτεύουσα του Ανατολικού Ρωμαϊκού Κράτους σε τρεις γενικές συγκεντρώσεις. Μεταξύ τους βρισκόταν και ο Γεώργιος που διακρίθηκε πολλές φορές στους πολέμους.

Συγκεντρώθηκαν λοιπόν όλοι, για να πάρουν αποφάσεις για την εξόντωση και τον αφανισμό της χριστιανικής πίστεως. Πρώτος εμίλησε ο Διοκλητιανός και επέβαλε σ' όλους ν' αναλάβουν τον εξοντωτικό αγώνα εναντίον του Χριστιανισμού. Όλοι υποσχέθηκαν ότι θα καταβάλουν κάθε προσπάθεια, για να εξαλείψουν την Χριστιανική θρησκεία από το Ρωμαϊκό Κράτος. Τότε ο γενναίος Γεώργιος στάθηκε στον μέσον του συνεδρίου και είπε: Γιατί, βασιλεύ και άρχοντες, θέλετε να χύσετε αίμα δίκαιον και άγιον και να εξαναγκάσετε τους χριστιανούς να προσκυνούν και να λατρεύουν τα είδωλα; Και διεκήρυξε την αλήθεια της Χριστιανικής θρησκείας και την Θεότητα του Χριστού.

Μόλις ετελείωσε, συγχύσθηκαν όλοι με την ομολογία του αυτή, και προσπάθησαν να τον πείσουν να μετανόηση για όσα είπε για να καταπραυνθή και ο Διοκλητιανός. Αλλά ο Γεώργιος ήταν σταθερός και με θάρρος διεκήρυξε την χριστιανικήν πίστιν του.

Στη φυλακή. Βασανιστήρια

Ωργισμένος ο Διοκλητιανός διέταξε να τον κλείσουν στην φυλακή και να του περισφίξουν τα πόδια του στο ξύλο και πάνω στο στήθος του να του βάλουν μεγάλη και βαρεία πέτρα, αφού τον ξαπλώσουν ανάσκελα.

Το άλλο πρωί ο Διοκλητιανός διέταξε να του παρουσιάσουν τον Γεώργιον, για να τον ανακρίνη. Και πάλιν ο Γεώργιος έμεινε ακλόνητος στην ομολογία του, και παρ' όλες τις κολακείες και τις υποσχέσεις που του έδωσε ο αυτοκράτορας Διοκλητιανός, διεκήρυξε την πίστιν του και μιλούσε για τους ουράνιους θησαυρούς. Τότε, αφού ωργίσθηκε ο Διοκλητιανός, διέταξε τους δημίους να δέσουν τον Άγιον σ' ένα μεγάλον τροχόν για να κομματιασθή το σώμα του. Μάλιστα ειρωνεύθηκε την ανδρεία του Αγ. και τον κάλεσε να προσκυνήση τα είδωλα. Ο Άγιος Γεώργιος ευχαρίστησε τον Θεόν που τον αξίωνε να δοκιμασθή και δέχθηκε με ευχαρίστησι να υποστή το φοβερό αυτό μαρτύριο, με το οποίον θα κομματιαζόταν σε μικρά και λεπτά κομμάτια ολόκληρο το σώμα του, επειδή γύρω - γύρω από τον τροχόν υπήρχαν μπηγμένα κοφτερά σίδερα, που έμοιαζαν με μαχαίρια. Πράγματι μόλις ο τροχός κινήθηκε, τα κοφτερά σίδερα άρχισαν να κόβουν το σώμα του. Τότε ακούσθηκε μια φωνή από τον ουρανόν που έλεγε: «Μη φοβάσαι Γεώργιε, γιατί εγώ είμαι μαζί σου» και αμέσως ένας άγγελος ελευθέρωσε τον άγιον, αφού τον έλυσε από τον τροχόν και θεράπευσε όλο το

καταπληγωμένο σώμα του.

Ο Γεώργιος αφού απέκτησε το θαυμάσιο παράστημά του και με αγγελικὴν ὄψι παρουσιάστηκε στο Διοκλητιανό που με άλλους είχε πάει να κάνη θυσία. Μόλις τον είδαν, έμειναν ὅλοι έκθαμβοι και απορημένοι. Μάλιστα μερικοί ισχυρίζοντο ὅτι είναι κάποιος που του μοιάζει, και ἄλλοι ὅτι είναι φάντασμα. Ὅπως εσχολίαζαν το γεγονός εμφανίσθηκαν μπροστά στο βασιλιά δύο ἀπό τους αξιωματικούς του, ο Πρωτολεών και ο Ανατόλιος με χίλιους στρατιώτες και ὠμολόγησαν την πίστι τους στον Χριστό. Ο Διοκλητιανός θύμωσε τόσο που έγινε έξαλλος και διέταξε να τους σκοτώσουν, πράγμα που έγινε.

Ἐπειτα διέταξε να γεμίσουν ἀμέσως ἓνα λάκκον με ασβέστη και νερό και να ρίξουν μέσα τον Γεώργιον και να τον αφήσουν τρεις ἡμέρες και τρεις νύκτες, ἔτσι που να διαλυθούν και αὐτά τα κόκκαλά του.

Οι δήμιοι πράγματι ἔρριξαν τον Ἅγιο στο ζεματιστό ασβέστη και ἐκλείσαν και το στόμιο του λάκκου. Ὑστερα ἀπό τρεις ἡμέρες ο Διοκλητιανός ἔστειλε στρατιώτες ν' ανοίξουν τον λάκκο, ὁπότε βρήκαν τον Ἅγιον Γεώργιον ὄρθιον μέσα στον ασβέστη και προσευχόταν. Το γεγονός εντυπώσισε και προκάλεσε θαυμασμό και ενθουσιασμό στο λαό που ἐφώναζε ὅτι «ο Θεός του Γεωργίου είναι Μεγάλος». Και ο Διοκλητιανός ζήτησε ἐξηγήσεις ἀπό τον Γεώργιον, πού ἔμαθε τις μαντικές τέχνες και πώς τις χρησιμοποιεῖ. Ο Γεώργιος τότε του ἀπάντησε ὅτι ἦταν τα γεγονότα ἀποτελέσματα της Θεῆς Χάριτος και Δυνάμεως και ὄχι ἔργα μαγείας και γοητείας.

Ο Διοκλητιανός ὠργισμένος διέταξε να του φορέσουν πυρακτωμένα παπούτσια με σιδερένια καρφιά και να τον εξαναγκάζουν να περιπατή. Και ο ἅγιος προσευχόταν και περιπατοῦσε χωρίς να πάθη τίποτα. Πάλιν διέταξε να τον φυλακίσουν και σκέφθηκε να συγκαλέση τους ἄρχοντες, για να συσκεφθούν τι ἔπρεπε να κάμουν στον Γεώργιον. Και ἀφού τον ἔδειραν τόσον πολύ με μαστίγια και κατεπλήγωσαν ολόκληρο το σώμα του ἁγίου, τον παρουσίασαν στον Διοκλητιανό, ο οποίος ἔμεινε ἐκπληκτος βλέποντας τον Γεώργιον να λάμπη σαν Ἄγγελος. Σκέφθηκε λοιπόν, ὅτι αὐτό το φαινόμενο γίνεται με τις μαγείες. Γι' αὐτό κάλεσε τον μάγον Ἀθανάσιον, για να λύση τα μάγια του Γεωργίου.

Μένει ἀβλαβής ἀπ' το δηλητήριο

Ἦλθε πράγματι ο μάγος Ἀθανάσιος και κρατοῦσε στα χέρια του δυο πῆλινα ἀγγεῖα, στα ὁποῖα υπήρχε δηλητήριο. Μάλιστα στο πρώτον υπήρχε το δηλητήριο που αν το ἔπινε κανείς θα τρελαινόταν και στο δεύτερο, τέτοιο, ὥστε πίνοντάς το να πεθάνη.

Πράγματι ωδήγησαν τον άγιο στο Διοκλητιανό και στον μάγο Αθανάσιον. Ο βασιλεύς διέταξε να του δώσουν να πιη το πρώτον δηλητήριο. Και ο άγιος χωρίς δισταγμό ήπια το δηλητήριο του πρώτου δοχείου αφού προηγουμένως προσευχήθηκε λέγοντας «Κύριε Ιησού Χριστέ ο Θεός ημών, ο ειπών καν θανάσιμόν τε πίωσιν ου μη αυτούς βλάβη θαυμάστωσον νυν τα ελέη σου». Και δεν έπαθε τίποτα απολύτως.

Μόλις είδαν ότι δεν έπαθε τίποτα, ο βασιλεύς διέταξε να του δώση ο μάγος και το δεύτερον το θανάσιμον. Το ήπια και αυτό χωρίς να πάθη το παραμικρό. Τότε όλοι έμειναν έκπληκτοι μόλις είδαν το θαύμα αυτό. Ο Διοκλητιανός εξακολουθούσε να επιμένη ότι για να μην πεθάνη ο Γεώργιος είχε δικά του μάγια. Ο μάγος Αθανάσιος που ήξερε πόσο δραστικά ήταν τα δηλητήρια που έδωσε στον Άγιο Γεώργιο αφού εγονάτισε μπροστά στον μάρτυρα ωμολόγησε την Πίστιν του στον Αληθινόν Θεόν. Τότε ο Διοκλητιανός διέταξε και εφόνευσαν τον Αθανάσιον αμέσως. Εκείνη την στιγμή έφθασε και η γυναίκα του Διοκλητιανού Αλεξάνδρα, η οποία ωμολόγησε την πίστιν της στον Αληθινόν Θεόν. Και ο σκληρός και άκαρδος Διοκλητιανός διέταξε να την φυλακίσουν και την επομένη να της κόψουν το κεφάλι. Η Αλεξάνδρα ενώ προσευχόταν στην φυλακή παρέδωσε την ψυχή της στα χέρια του Θεού.

Μαρτυρικόν τέλος του Μεγαλομάρτυρος

Ο άγιος Γεώργιος κλείσθηκε στην φυλακή και την νύκτα είδε στο όνειρό του τον Χριστόν, ο οποίος του ανήγγειλε ότι θα πάρη τον στέφανον του μαρτυρίου και θα αξιωθή της αιωνίου ζωής. Σαν εξημέρωσε διατάχθηκαν οι στρατιώτες να παρουσιάσουν μπροστά του τον άγιον. Πράγματι ο Άγιος Γεώργιος εβάδιζε γεμάτος χαρά προς τον βασιλέα, επειδή προγνώριζε ότι έφθασε το τέλος του. Μόλις λοιπόν τον αντίκρυσε ο Διοκλητιανός του πρότεινε να πάνε στο ναό του Απόλλωνος για να θυσιάση στο είδωλόν του. Αφού μπήκε ο Γεώργιος στο ναό εσήκωσε το χέρι του και αφού έκανε το σημείο του σταυρού διέταξε το είδωλον να πέση. Αμέσως το είδωλον έπεσε και κομματιάσθηκε.

Ο ιερέας των ειδώλων και ο λαός τόσον πολύ εθύμωσαν που φώναζαν στον Βασιλέα να θανατώση τον Γεώργιον. Ο Διοκλητιανός εξέδωκε τότε διαταγήν, και ο δήμιος του απέκοψε την κεφαλήν.

Τα θαύματα του Αγίου μετά το μαρτύριον

1) Το θαύμα της μεταφοράς της κολώνας

Μια γυναίκα αγόρασε μια κολώνα και δεν μπορούσε να τη στείλει στην Ρώμη που κτιζόταν εκεί μια εκκλησία του Αγίου Γεωργίου. Είδε λοιπόν στο όνειρό της τον Άγιον ο οποίος μαζί της εσήκωσε την κολώνα και την έρριξαν στη θάλασσα. Η κολώνα βρέθηκε στη Ρώμη με μια επιγραφή, να τεθή στο δεξιό μέρος της εκκλησίας.

2) Σωτηρία του αιχμαλώτου στρατιώτου

Στην Παφλαγονίαν του Πόντου τιμούσαν πολύ τον Άγιον και μάλιστα είχαν κτισθή προς τιμήν του πολλοί ναοί. Όλοι ετιμούσαν τον Άγιον τόσο ώστε κάθε οικογένεια να ονομάζει ένα από τα άρρενα παιδιά της Γεώργιον. Αυτό συνέβη και σε μια καλή και ευσεβή οικογένειαν. Εμεγάλωσε το παιδί της το οποίον ήταν φρόνιμο, ηθικό, συνετό και σε ηλικία είκοσι χρόνων το κάλεσαν στον στρατόν. Στις μάχες που έγιναν εναντίον των βαρβάρων πολλοί χριστιανοί έπεσαν σε ενέδρα των βαρβάρων, μεταξύ των οποίων και ο νεαρός Γεώργιος, και άλλους κατέσφαξαν, άλλους εκράτησαν ως υπηρέτας και άλλους επώλησαν ως δούλους. Ο Γεώργιος έγινε υπηρέτης κάποιου αξιωματικού, ο οποίος τον εξετίμησε πολύ.

Οι γονείς του Γεωργίου για ένα ολόκληρο χρόνο επενθούσαν και έκλαιγαν απαρηγόρητοι για το χαμένο τους παιδί. Καθημερινά επήγαιναν στην εκκλησίαν και γονατιστοί παρακαλούσαν με θερμή πίστι τον θεόν να τους φανερώση τι απέγινε ο αγαπημένος τους υιός.

Και ο Γεώργιος από την εξορίαν του προσευχόταν στον Θεό να τον απαλλάξη από την σκλαβιά και να τον αξιώση να συναντηθή με τους αγαπημένους του γονείς. Επέρασε λοιπόν ένας χρόνος από τότε που εξαφανίσθηκε. Έφθασε μάλιστα και η γιορτή του Αγ. Γεωργίου, και οι γονείς που πάντα είχαν την ελπίδα ότι ο υιός τους ζη εκάλεσαν τους συγγενείς τους για δείπνον.

Ο αξιωματικός αφέντης του Γεωργίου εξήτησε πριν από τον δείπνον να του πλύνη τα πόδια

και γι' αυτό ο Γεώργιος εξέσταινε νερό. Ολόκληρη την ημέρα ο Γεώργιος έκλαιγε και παρακαλούσε τον Άγ. Γεώργιον που γιόρταζε, να τον ελευθερώσει και να τον οδηγήσει κοντά στους γονείς του. Μόλις το νερό έβρασε και το έβαλε στην στάμνα και το ετοίμασε για τον κύριόν του, εμφανίσθηκε μπροστά του ο Άγ. Γεώργιος έφιππος σ' ένα άσπρο άλογο και ανέβασε τον νέον στο άλογο και αμέσως τον έφερε στο σπίτι του την ώρα που ευρίσκοντο όλοι οι καλεσμένοι στο τραπέζι. Έμειναν όλοι έκθαμβοι και όταν συνήλθαν ερωτούσαν τον Γεώργιον να τους πη πως βρέθηκε εκεί. Και εκείνος τους αφηγήθηκε το θαύμα με κάθε λεπτομέρεια. Και όλοι γεμάτοι χαρά, εδόξαζαν τον Θεόν και τον Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον.

Υπάρχει και Βυζαντινή παράσταση του θαύματος αυτού, που έχει τον Άγιον στο άλογο και ένα νέον που κρατά την αργυράν στάμναν.

3) Το θαύμα της επιστροφής του υιού της χήρας

Ένα παρόμοιον θαύμα με το προηγούμενον είναι και αυτό με τον υιόν της χήρας.

Εις την Μυτιλήνην ήλθαν πειρατές από την Κρήτην για να κλέψουν, λεηλατήσουν και αιχμαλωτίσουν όσον το δυνατόν περισσότερους ημπορούσαν. Εσκέφθησαν να κάνουν την επιδρομή τους την ημέρα της γιορτής του Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου που όλοι θα ευρίσκονταν στην εκκλησία συγκεντρωμένοι. Πράγματι οι κουρσάροι έκαναν την επίθεσιν τους και μεταξύ των αιχμαλωτισθέντων ήταν και ένας ωραιότατος νέος, ο υιός μιας πλουσίας χήρας.

Οι κουρσάροι τον εχάρισαν στον Αμμούν της Κρήτης ο οποίος τον έβαλε υπηρέτην της τραπέζης του.

Η μάνα του από τη στιγμή που χάθηκε ο γιός της έκλαιγε και παρακαλούσε τον Θεόν και τον Άγ. Γεώργιον να της φανερώσει το χαμένο της παιδί. Ο μεγαλομάρτυς Γεώργιος δεν εβράδυνε να εκπληρώσει τον πόθον της πονεμένης εκείνης μάνας. Και ενώ ετοιμαζόταν ο νέος να προσφέρει στον Αμιράν κρασί, τον άρπαξε ο Άγ. Γεώργιος και τον μετέφερε στην μάνα του. Και οι δύο δεν είστευαν στα μάτια τους για το συμβάν και όταν συνήλθαν εδόξαζαν τον Θεόν και τον Άγιον για τον παράξενον τρόπον της απελευθερώσεως.

4) Το θαύμα της ευεργεσίας του Αγίου προς το ευσεβές παιδί και η τιμωρία των ασεβών

Στην Παφλαγονία υπήρχε ένας μεγάλος Ναός προς τιμήν του Αγίου Γεωργίου, και στην πλατεία του ναού τα παιδιά έπαιζαν διάφορα παιχνίδια. Ένα από τα παιδιά αυτά δεν μπορούσε να νικήσει κανένα από τα πολλά αγωνίσματα γι' αυτό το ειρωνεύονταν και το περιγελούσαν. Τότε στράφηκε προς την εικόνα του Αγίου Γεωργίου και τον παρεκάλεσε να τον βοηθήσει να νικήσει και υποσχέθηκε ότι θα του πρόσφερε ένα σφουγγάτον, δηλαδή φαγητό από αυγά τηγανισμένα με κρεμμύδια και μυρωδικά.

Μόλις έκανε το τάξιμο άρχισε να παλαίη με άλλα παιδιά τα οποία και ενίκησε. Αμέσως επήγε στο σπίτι του μόνος του έφτιαξε το σφουγγάτον και το έβαλε μπροστά στην εικόνα του Αγίου. Ύστερα από λίγη ώρα έφθασαν εκεί τρεις νέοι για να προσκυνήσουν και μόλις είδαν το σφουγγάτον σκέφθηκαν να το φάνε. Και είπαν μεταξύ τους: «Ο Άγιος τι τα θέλει αυτά; Μήπως πρόκειται να τα φάη;». Εκάθισαν λοιπόν και έφαγαν το σφουγγάτον στα σκαλοπάτια της εκκλησίας. Όταν θέλησαν να φύγουν δεν μπορούσαν να σηκωθούν, διότι είχαν κολλήσει στα μαρμάρινα σκαλοπάτια. Έκαμαν τότε φτηνά τάματα στον Άγιον για να ξεκολλήσουν αλλά τίποτα. Όταν έκαμαν ακριβό τάμα, ήτοι να δώσει ο καθένας από ένα φλωρί, τότε μόνο μπόρεσαν να ξεκολλήσουν και ν' απελευθερωθούν. Μόλις λοιπόν βγήκαν από την εκκλησία και πήραν θάρρος, είπαν προς τον Άγιον: «Άγιε Γεώργιε, τα σφουγγάτα σου τα πωλείς ακριβά και γι' αυτό και εμείς τίποτα πια δεν θα αγοράσουμε από σένα».

5) Θαύμα του Μεγαλομάρτυρος στον Σαρακηνόν

Κάποιος Σαρακηνός ταξιδιώτης, (ανεπιός του βασιλιά της Συρίας), σαν είδε την θαυμάσια εκκλησία του Αγ. Γεωργίου διέταξε τους υπηρέτες του να μεταφέρουν τις αποσκευές τους και να τις βάλουν στο νάρθηκα της εκκλησίας επειδή θα διέμεναν εκεί για να ξεκουραστούν και ύστερα θα συνέχιζαν το δρόμο τους. Όμως απήτησε να βάλουν και τας δώδεκα καμήλους μέσα στην εκκλησία. Οι ιερείς της εκκλησίας τον παρεκάλεσαν να μη βεβηλώσει την εκκλησία τους. Αλλ' αυτός επέμενε και ανέβηκε σ' ένα ψηλό σημείο του ναού για να τις βλέπει και να τις παρακολουθή. Όταν τις ωδήγησαν λοιπόν στην εκκλησία αμέσως απέθαναν όλες. Και τότε το θαύμα διαδόθηκε και αποδόθηκε στον Άγιον Γεώργιον. Και ο Σαρακηνός εντυπωσιάσθηκε και ζήτησε να τις βγάλουν έξω και να τις θάψουν. Έμεινε στην εκκλησία μέχρι που ήλθε το πρωί ο ιερέας για να λειτουργήσει. Παρακολούθησε τότε ο Σαρακηνός τις κινήσεις του ιερέα και κατά την ώρα της μετουσιώσεως των Τιμίων Δώρων, είδεν, ότι ο ιερέας αφού επήρε στα χέρια του ένα μικρό παιδί το έσφαξε, και το αίμα του χύθηκε στο άγιο Ποτήριο, και το σώμα του αφού το έκοψε σε μικρά τεμάχια το έβαλε στον ιερό δίσκο. Όταν ετελείωσε το Κοινωνικόν και είδε ο Σαρακηνός τον ιερέα να μεταδίδει στο λαό τις σάρκες και το αίμα του παιδιού, εθύμωσε πολύ. Ύστερα από αυτήν την οπτασία ο Σαρακηνός εξήτησε να μάθει λεπτομέρειες και να πάρη εξηγήσεις για τα όσα συνέβηκαν. Και ο ιερέας του εξήγησε σχετικά με την θείαν Ευχαριστίαν και ακόμη του είπε, ότι αξιώθηκε να δει ένα όραμα που μόνον οι Μεγάλοι Πατέρες είδαν. Εγώ, του λέει ο ιερέας, δεν αξιώθηκα ποτέ να δω το φρικτό αυτό Μυστήριο και βλέπω μόνον άρτον και οίνον. Εξήγησε κατόπιν

στον άρχοντα Σαρακηνόν το θαυμαστό Μυστήριον. Τότε ο Σαρακηνός θέλησε να βαπτισθή, γιατί πλέον είχε πιστέψει ότι η χριστιανική πίστις ήταν η πιο σωστή και αληθινή. Ο ιερέας τότε του είπε να πάη στα Ιεροσόλυμα να βαπτισθή, γιατί όταν θα το πληροφοροείτο ο θείος του Σαρακηνού, που ήταν βασιλιάς της Συρίας, θα τον εσκότωνε, θ' άρχιζε φοβερό διωγμό εναντίον των Χριστιανών και θα κατέστρεφε και όλες τις εκκλησίες. Έτσι λοιπόν ο Σαρακηνός επήγε στην Ιερουσαλήμ όπου υπήρχε άλλος ηγεμόνας και εβαπτίσθη από τον Πατριάρχη. Ύστερα μάλιστα από λίγες ημέρες συμβουλευθήκε τον Πατριάρχη τι έπρεπε να κάνει για να σωθή. Τότε ο Πατριάρχης τον συνεβούλεψε να γίνη Μοναχός στο όρος Σινά. Πράγματι επήγε στο Σινά και έγινε Μοναχός.

Ύστερα από τρία χρόνια επήρε άδεια από τον Ηγούμενόν του και έφυγε για να συναντήση τον ιερέα του Αγ. Γεωργίου που τον είχε συμβουλευσει να βαπτισθή. Όταν έφθασε εκεί, ο ιερέας δεν τον ανεγνώρισεν. Αφού του απεκάλυψε ποίος ήταν του εξέφρασε την επιθυμίαν και τον πόθον να ιδή τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν. Ο ιερέας τότε εδόξασε τον Θεόν και του είπε: «Πήγαινε τέκνον μου στο θείο σου Αμιράν και ωμολόγησε την πίστιν σου τόσον σ' αυτόν όσον και σ' όλους τους Σαρακηνούς». Ο Μοναχός όταν άκουσε τα λόγια του θεοσεβούς ιερέως εσυγκινήθη και εξεκίνησε αμέσως να πάη στην πόλιν, όπου ο θείος του ήταν Άρχοντας. Όταν έφθασε λοιπόν εκεί περίμενε να νυκτώση και ανέβηκε στον μιναρέ του τζαμιού και άρχισε να φωνάζει: «Τρέξετε εδώ, Σαρακηνοί, διότι έχω να σας πω ένα λόγο». Τότε οι Σαρακηνοί έτρεξαν με λαμπάδες και όταν είδαν τον Μοναχόν ερώτησαν τι είχε να τους πη. Ο Μοναχός τους είπε: «Με ερωτάτε τι έχω να σας πω; Λοιπόν σας ερωτώ: Πού είναι ο ανεπιός του Αμιρά που έφυγε κρυφά;» Εκείνοι του απήντησαν: «Αν μας πης που ευρίσκεται θα σου δώσουμε όσα λεπτά θέλεις». Ο Μοναχός τους είπε: «Οδηγήστε με στον Αμιράν για να σας το πω».

Αφού άρπαξαν λοιπόν τον Μοναχόν με μεγάλη χαρά τον ωδήγησαν στον Αμιράν λέγοντες: «Αυτός ο Μοναχός γνωρίζει που είναι ο ανεπιός σου». Ο Αμιράς τότε ρώτησε αν στα αλήθεια ξέρη που ευρίσκεται. Και εκείνος του απεκρίθη: «Ναι, τον ξέρω. Εγώ ο ίδιος είμαι. Όμως τώρα είμαι Χριστιανός και πιστεύω στον Πατέρα, τον Υιόν και το Αγ. Πνεύμα, την μία Θεότητα και ομολογώ ότι ο Υιός του Θεού εσαρκώθη εκ της Αειπαρθένου Μαρίας και έκαμε στο κόσμο μεγάλα και θαυμάσια και εσταυρώθη και τη Τρίτη ημέρα ανέστη και ανελήφθη στους ουρανούς και εκάθησε εν δεξιά του Θεού και Πατρός και μέλλει να έλθη να κρίνη ζώντας και νεκρούς». Μόλις ήκουσε αυτό ο θείος του ο Αμιράς εξεπλάγη και του είπε: «Τι έπαθες ταλαιπωρέ μου να αφήσης το σπίτι σου, τα πλούτη σου, την δόξαν σου και να περπατής έτσι περιφρονημένος σαν ζητιάνος; Επίστρεψε λοιπόν στη θρησκεία σου και παραδέξου ως προφήτην σου τον Μωάμεθ για να γυρίσης πάλιν στην πρώτην σου κατάστασι». Ο Μοναχός τότε του είπε: «Όσα καλά είχα όταν ήμουν Σαρακηνός, ήταν μερίδα του διαβόλου. Αυτό το τρίχινον ένδυμα που φορώ τώρα είναι τα καύχημα και ο πλούτος μου και κυρίως ο αρραβών της δόξης που πρόκειται ν' απολαύσω για την αληθινήν πίστιν του Χριστού μου. Τον Μωάμεθ που σας επλάνεψε, καθώς και την θρησκείαν του, αναθεματίζω και αποστρέφομαι εντελώς».

Όταν ήκουσε αυτά ο Αμιράς είπε προς τους παρευρισκομένους Σαρακηνούς ότι ο ανεπιός του έχασε τα λογικά του και να τον διώξουν. Αυτό βέβαια το έκανε για να τον γλυτώση από το νόμο που προέβλεπε για τους υβριστές της θρησκείας θανατική ποινή. Εκείνοι μόλις ήκουσαν τον Αμιράν είπαν: «Αφήνεις ελεύθερον αυτόν που ύβρισε τον προφήτην και την

θηρσκείαν μας; Ας αρνηθούμε και εμείς λοιπόν την θηρσκείαν μας και ας γίνωμε Χριστιανοί». Ο Αμιράς επειδή εφοβήθη τον όχλον μήπως εξαγριωθή περισσότερο, έδωκε την άδεια να τον κάνουν ό,τι θέλουν. Εκείνοι τον άρπαξαν ενώ έτριζαν τα δόντια τους με λύσσα και αφού τον ωδήγησαν έξω από την πόλιν, τον ελιθοβόλησαν ενώ εκείνος προσευχόταν και ευχαριστούσε τον Θεόν, γιατί τον ηξίωνε να μαρτυρήση για το όνομα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Αυτό ήταν το τέλος του θαρραλέου ομολογητού Μοναχού ο οποίος εστεφανώθη με τον στέφανον του Μαρτυρίου.

Κάθε νύκτα πάνω από τον σωρό των πετρών φαινόταν ένα άστρον λαμπρόν και εφώτιζε τον τόπον εκείνον. Οι Σαρακηνοί μάλιστα εθαύμαζαν για το γεγονός. Ύστερα από αρκετό καιρό ο Αμιράς έδωκε άδεια στους Χριστιανούς να βγάλουν το άγιο λείψανον του Μάρτυρος από τις πέτρες για να το ενταφιάσουν. Όταν λοιπόν εσήκωσαν τις πέτρες βρήκαν το λείψανον σώον και αβλαβές και ανέδιδε ευωδία. Αφού το προσκύνησαν με ευλάβεια το ενεταφίασαν με ύμνους και ψαλμωδίες δοξάζοντες τον Κύριον.

6) Το θαύμα του δράκοντος

Στην Ανατολική επαρχία της Ατταλείας και στην πόλι Αλαγία εβασίλευε κάποιος Σέλβιος που ήταν πολύ χριστιανομάχος. Είχε βασανίσει πολλούς χριστιανούς για ν' αρνηθούν την πίστι τους και έπειτα τους εφόνευε.

Κοντά στην πόλι υπήρχε ένας δράκοντας φοβερός που καθημερινά άρπαζε ανθρώπους ή ζώα και τα κατέτρωγε. Οι κάτοικοι είχαν πανικοβληθή και απέφευγαν να περνούν απ' εκεί. Κάποτε ο βασιλιάς συνεκέντρωσε τον στρατό του και πήγαν για να σκοτώσουν το άγριο θηρίο. Όμως τίποτα δεν επέτυχαν και επέστρεψαν άπρακτοι.

Όταν είδαν οι κάτοικοι ότι ο βασιλιάς απέτυχε να σκοτώση τον δράκοντα, πήγαν να τον ερωτήσουν γιατί δεν μπόρεσε να βρη τρόπους να εξοντώση το φοβερό θηρίον. Τότε ο βασιλιάς ύστερα από συμβουλήν που του έδωσαν οι ιερείς των ειδώλων, είπε προς το πλήθος: «Γνωρίζετε ότι επιχειρήσαμε αρκετές φορές να φονεύσωμε το θηρίον και δεν το κατορθώσαμε, γιατί έτσι ήταν το θέλημα των θεών. Τώρα λοιπόν κατά την εντολή τους θα πρέπει ο καθένας μας να στέλνη το παιδί του για να το τρώγη ο δράκοντας. Ακόμα και εγώ θα στείλω την μοναδική μου κόρη, όταν θα έλθη η σειρά της». Έτσι λοιπόν ο λαός υπήκουσε στη διαταγή του βασιλιά γιατί δεν ημπορούσε να κάνη και διαφορετικά. Έστειλναν λοιπόν τα παιδιά τους με δάκρυα και με θρήνους για να καταβροχθίζονται από το θηρίον.

Όταν ήλθε και η σειρά της κόρης του βασιλιά ξετυλιχθηκαν τραγικές σκηνές. Ο βασιλιάς κτυπούσε το στήθος του, το πρόσωπόν του, τραβούσε τα γένηια του και με λυγμούς έλεγε: «Αλλοίμονον σε μένα τον ταλαίπωρον! Τι να πρωτοκλάψω γλυκύτατόν μου παιδί; Τον χωρισμόν μας ή τον ξαφνικόν σου θάνατον που πρόκειται να ιδω σε λίγο; Τι να

πρωτοθρηνήσω, αγαπημένο μου παιδί, το κάλλος σου ή τον τρόμον που σε λίγο θα νοιώσης καθώς θα σε κατασπαράζει το άγριο θηρίο; Αλλοίμονον, κόρη μου, που έλαμπες σαν πολύφωτη λαμπάδα στο παλάτι μου και επερίμενα την ώρα που θα εώρταζα τους χαρούμενους γάμους σου. Πού θα βρω πια παρηγοριά και πώς θα ζήσω μακριά σου; Τι τη θέλω την ζωή και τα παλάτια χωρίς εσένα;» Αυτά έλεγε ο απαρηγόρητος βασιλιάς. Έπειτα γύρισε προς το πλήθος και είπε: «Αγαπητοί μου φίλοι και άρχοντες, σας ζητώ να με ελεήσετε και να με συμπονέσετε. Σας προσφέρω πλούτη όσα θέλετε, και ακόμη την βασιλείαν μου, αλλά να μου κάνετε μίαν χάρι. Να μου χαρίσετε το αγαπημένο και μονάκριβο παιδί, αλλιώς αφήστε με κι εμένα να πάω μαζί της». Κανένας όμως δεν συγκινήθηκε από τα λόγια του βασιλιά γιατί αυτός ήταν που εξέδωσε διαταγή, για να βρίσκουν τα παιδιά τους τέτοιο οικτρό τέλος. Έτσι με μια φωνή όλοι του είπαν ότι έπρεπε να εφαρμοσθή και στο παιδί του η διαταγή του.

Μη μπορώντας να κάνει διαφορετικά ο βασιλιάς την συνώδευσε μέχρι την πύλη της πόλεως. Αφού την αγκάλιασε και την κατεφίλησε κλαίοντας την παρέδωσε στους ανθρώπους για να την οδηγήσουν κοντά στην λίμνη. Πράγματι οι άνθρωποι την άφησαν εκεί και έφυγαν. Ο λαός έβλεπε μέσα από τα τείχη την κόρη που καθόταν κοντά στη λίμνη και επερίμενε να έλθει το θηρίον για να την κατασπαράξει.

Εκείνον τον καιρό ο Μέγας Γεώργιος, που δεν είχε ακόμη ομολογήσει την Χριστιανική του πίστιν, ήτο κόμης και αρχηγός στρατιωτικής μονάδος στο στράτευμα του Διοκλητιανού. Επέστρεφε μάλιστα στην Καππαδοκία από ένα πόλεμον που συνεξεστράτευσε με τον Διοκλητιανόν. Κατ' οικονομίαν Θεού επέρασε και από την λίμνην και όταν είδε το νερό θέλησε να ποτίση τον ίππον του και να ξεκουρασθή και ο ίδιος. Όταν είδε την κόρη να κλαίη ασταμάτητα και να διακατέχεται από αγωνία και τρόμον την πλησίασε και την ερώτησε γιατί έκλαιγε και ακόμη ποιος ήταν ο λόγος που την παρακολουθούσε ο λαός μέσα από τα τείχη. Η κόρη του είπε ότι αδυνατούσε να του διηγηθή τα όσα συνέβησαν και τα όσα επρόκειτο να συμβούν και τον παρεκάλεσε να ιππεύση τον ίππον του και να φύγη όσον πιο σύντομα ημπορούσε, γιατί κινδύνευε να χάση την ζωή του και ήταν τόσο νέος και ωραίος». Ο Άγιος επέμενε να μάθη τι της συνέβη. Και αυτή του είπε: «Είναι μακρά η αφήγησις, κύριέ μου, και δεν μπορώ να σου διηγηθώ τα καθέκαστα αυτήν την ώρα. Μόνον σου λέγω και σε παρακαλώ να φύγης τώρα αμέσως για να μην θανατωθής μαζί μου άδικα». Και ο άγιος της είπε: «Πες μου την αλήθεια, γιατί κάθεται εδώ και ορκίζομαι στον Θεό που πιστεύω εγώ, ότι δεν θα σε αφήσω μόνη, αλλά θα σε ελευθερώσω από τον θάνατον. αλλιώς θ' αποθάνω μαζί σου».

Τότε η κόρη εστέναξε πικρώς και διηγήθη στον άγιον τα όσα συνέβησαν. Αφού άκουσε ο άγιος τα γεγονότα ερώτησε την κόρην: «Ο πατέρας σου και η μητέρα σου και ο λαός σε ποιόν θεόν πιστεύουν;» Και εκείνη απεκρίθη: «Πιστεύουν στον Ηρακλή και στην μεγάλη θεάν Άρτεμιν». Ο Άγιος τότε της είπε: «Από σήμερα να μη φοβάσαι ούτε και να κλαις. Μόνον πίστεψε στον Χριστόν που πιστεύω εγώ και θα δης την δύναμιν του Θεού μου». Η βασιλοπούλα απήντησε στον άγιον: Πιστεύω, κύριέ μου, μ' όλη μου την ψυχή και μ' όλη μου την καρδιά». Ο άγιος συνέχισε: «Έχε θάρρος στο θεό που εδημιούργησε τον ουρανό και την γην και την θάλασσα διότι ο Χριστός πρόκειται να καταργήση την δύναμιν του θηρίου και θα ελευθερωθούν και ακόμη θα διώξουν το φόβο του θηρίου όλοι οι κάτοικοι του τόπου αυτού. Μείνε λοιπόν εδώ και μόλις ιδής το θηρίον να έρχεται, φώναξέ με».

Τότε ο Άγιος έκλινε τα γόνατά του στη γη και αφού ύψωσε τα χέρια του προς τον ουρανό προσευχήθηκε λέγοντας: «Ο Θεός ο Μέγας και Δυνατός, ο καθήμενος επί των Χερουβίμ και επιβλέπων αβύσσους, ο ων ευλογητός και διαμένων εις τους αιώνας, Συ γνωρίζεις τας καρδίας ότι είναι μάταιες. Συ, Φιλάνθρωπε Δέσποτα, ο των προαιωνίων θαυμασίων Θεός, τον οποίον ούτε έννοια ημπορεί να συλλάβη ούτε λόγος να ερμηνεύση επίβλεψον και τώρα επ' εμέ τον ταπεινόν και φανέρωσέ μου τα ελέη σου. Υπόταξε υπό τους πόδας μου το πονηρόν αυτό θηρίον, για να γνωρίσουν όλοι ότι υπάρχουν μαζί μου και είσαι Συ ο μόνος θεός και εκτός από εσένα άλλος δεν υπάρχει». Τότε ηκούσθη φωνή από τον ουρανό η οποία έλεγε: «Εισηκούσθη η δέησίς σου, Γεώργιε, και κάνε όπως θέλεις, διότι εγώ θάμαι πάντοτε μαζί σου». Μόλις ετελείωσε την προσευχή ο Άγιος εφάνη το άγριο θηρίον. Όταν το είδε η κόρη εφώναξε: «Αλλοίμονόν μου, κύριέ μου. Έρχεται το θηρίο για να με κατασπαράξη».

Τότε ο Άγιος έτρεξε για να συναντήσει το θηρίον. Ήτο το θηρίον φοβερόν. Έβγαζε από τα μάτια του φωτιά και ήταν τόσο εξαγριωμένο και απαίσιον ώστε παρουσίαζε ένα θέαμα φοβερόν. Αμέσως ο Άγιος έκαμε το σημείον του Τιμίου Σταυρού και ειπε: «Κύριε ο Θεός μου, ημέρεψε για χάρι μου, που είμαι δούλος σου, το θηρίο αυτό για να πιστέψη ο λαός στο όνομά Σου το Άγιον». Έτσι και έγινε. Ο φοβερός δράκοντας με τα μεγάλα δόντια έπεσε στα πόδια του ίππου του αγίου και ενώ κυλιόταν, εβρυχάτο. Μόλις η βασιλοπούλα είδε το θέαμα αυτό έννοιωσε μεγάλη χαράν. Και ο Άγιος της ειπε: «Βγάλε την ζώνη σου και δέσε μ' αυτήν τον δράκοντα από τον λαιμόν». Αμέσως τότε η κόρη άφοβα έβγαλε την ζώνην της και έδεσε τον δράκοντα, και ευχαριστούσε τον Άγιον που την εγλύτωσε από τον βέβαιον θάνατον. Ο Άγιος αφού ανέβηκε στο άλογό του ειπε προς την βασιλοπούλα: «Σύρε τον δράκοντα με την ζώνη σου μέχρι την πόλι».

Όταν είδαν οι κάτοικοι το παράξενον συμβάν ότι δηλαδή μια κόρη σύρει τον δράκοντα δεμένον, ετράπησαν σε φυγήν. Ο Άγιος Γεώργιος τους εφώναξε: «Μη φοβείσθε, σταθήτε και θα δήτε την δόξαν του Θεού και την σωτηρία σας». Τότε εσταμάτησαν όλοι απορημένοι και επερίμεναν να δουν τι θα τους δείξη. Τους προέτρεψε λοιπόν να πιστέψουν στον Αληθινόν Θεόν και αυτοί δέχτηκαν με χαρά. Αφού εσήκωσε το χέρι του εκτύπησε με το ακόντιον τον δράκοντα και το φοβερό τέρας εσκοτώθη. Έπειτα αφού επήρε από το χέρι την βασιλοπούλα την παρέδωσε στον βασιλιά. Όλοι έννοιωσαν μεγάλη και ανέκφραστη χαρά και αφού εγονάτισαν, καταφιλούσαν τα πόδια του Αγίου και ευχαριστούσαν τον Πανάγαθον Θεόν, διότι τους ελευθέρωσε από το θηρίο κι έτσι σταμάτησε η θυσία των παιδιών τους.

Ο Άγιος Γεώργιος εκάλεσε από κάποια πόλι της Αντιοχείας τον Επίσκοπον Αλέξανδρον και εβάπτισε τον βασιλιά και τους άρχοντας και ολόκληρο τον λαόν. Μέσα σε δεκαπέντε μέρες εβάπτισε σαρανταπέντε χιλιάδες.

Αφού λοιπόν εβαπτίσθησαν όλοι και έγινε μεγάλη χαρά στη γη και στον ουρανόν έκτισαν και μια μεγάλη εκκλησία επ' ονόματι του τρισυποστάτου Θεού. Ο Άγιος επήγε να την ιδή. Μόλις μπήκε στο Άγ. Βήμα και προσευχήθηκε εβγήκε πηγή αγιάσματος και σκορπίσθηκε ευωδία στο Ναό. Η πηγή αυτή σώζεται μέχρι σήμερα.

Ο Διάβολος του στήνει ενέδρα

Ο Άγιος αφού απεχαιρέτησε τον βασιλέα και τον λαόν έφυγε για την πατρίδα του Καππαδοκία. Στο δρόμο του τον συνάντησε ο διάβολος μετασχηματισμένος σε μορφή ανθρώπου. Εκρατούσε και δύο ραβδιά πάνω στα οποία στηριζόταν σαν γέρος. Φαινόταν μάλιστα σαν νικημένος και καταφρονημένος στρατιώτης. Είπε λοιπόν με ταπεινώσιν προς τον Άγιον: «Χαίρε Γεώργιε». Ο Άγιος αμέσως αντελήφθη ότι επρόκειτο περί διαβόλου και του είπε: «Ποιος είσαι και πως με ξέρεις; Εάν δεν ήσουνα πονηρός διάβολος δεν θα ημπορούσες να με ξέρης, εφ' όσον ποτέ δεν μ' έχεις ξαναδεί». Ο διάβολος είπε: «Πώς τολμάς να υβρίζης τους Αγγέλους του Θεού και ρωτάς ποιος είμαι εγώ; Μάθε να μιλάς καλά». Ο Άγιος τότε απεκρίθη: «Αν είναι έτσι όπως μου τα λες και είσαι Άγγελος ακολούθησέ με. Αν όμως είσαι πνεύμα πονηρόν να μην μετακινηθής από τη θέση σου». Μόλις ετελείωσε τον λόγο του αυτό ο Άγιος, ο διάβολος βρέθηκε δεμένος και εφώνασε δυνατά: «Αλλοίμονόν μου! Τι κακή ώρα ήταν αυτή που σε συνάντησα! Τι κακόν έπαθα να πέσω στα χέρια σου ο ταλαιπώρος!».

Ο Άγιος βεβαιώθηκε ότι ήταν πνεύμα πονηρόν και του είπε: «Σε ορκίζω στο Θεό, να μου πης τι επρόκειτο να μου κάνης». Και ο δαίμονας είπε: «Εγώ, Γεώργιε, είμαι από το δεύτερον τάγμα του σατανά και όταν ο Θεός έκαμε τον ουρανόν και διεχώριζε την γην από τα ύδατα ήμουνα παρών. Εγώ έκαμα φοβερές βροντές και αστραπές, εγώ έδεσα κεφαλές και τώρα εξ αιτίας της υπερηφάνειάς μου κατάντησα κάτω στον Άδη και έγινα δαίμονας. Αλλοίμονόν μου, Γεώργιε, γιατί ζήλεψα την χάριν που σου δόθηκε και ήλθα να σε παραπλανήσω να με προσκυνήσης. Αλλά επλανήθηκα και απατήθηκα. Αλλοίμονόν μου τι κακόν εζήτησα να πάθω και δεν ημπορώ να λυθώ! Σε παρακαλώ, Γεώργιε, ενθυμήσου την προηγούμενή μου ευτυχία και μην με αφήσης να επιστρέψω στην άβυσσον γιατί σου τα είπα όλα». Τότε ο Άγιος αφού ύψωσε τα χέρια στον ουρανόν είπε: «Σ' ευχαριστώ, Κύριέ μου, διότι μου παρέδωκες στα χέρια μου τον πονηρόν δαίμονα, ο οποίος πρόκειται να σταλή σε σκοτεινόν τόπον για να τιμωρήται αιώνια». Μόλις είπε αυτά ο Άγιος επετίμησε και απέλυσε το πονηρόν πνεύμα.

Έκτοτε ο Άγιος προεγνώρισεν ότι είναι θέλημα Θεού να μαρτυρήση για την αγάπη του Χριστού. Έτσι επήγε στον Διοκλητιανόν όπου με θάρρος διεκήρυξε την πίστιν του και εμαρτύρησε δίνοντας το αίμα του για την αγάπη του Χριστού.

Περί των θαυματουργών εικόνων του Αγίου Γεωργίου εν τη Ιερά Μονή του Ζωγράφου εν Αγίω Όρει ευρισκομένων

α) Περί της εκ της Μονής Φανουήλ θαυμασίως μεταφερθείσης

Επί της βασιλείας του Λέοντος Σοφού (886-912) ήσαν τρεις γνήσιοι αδελφοί, Μωϋσής, Ααρών και Βασίλειος και η καταγωγή τους ήταν από την μεγαλούπολι Λιγχίδα η οποία μετωνομάσθηκε αργότερα σε Όχριδα. Αυτοί λοιπόν απεφάσισαν να εγκαταλείψουν τον κόσμο, τον πλούτον, την δόξαν και να πάρουν το Αγγελικό Σχήμα. Έφθασαν στο Άγιον Όρος και αφού βρήκαν ήσυχον τόπον κατεσκεύασαν τρεις σκηνές όπου έμειναν γι' αρκετό διάστημα και συνηντώντο μόνο την Κυριακήν. Διεδόθη λοιπόν η φήμη της αρετής τους και γι' αυτό πολλοί προσήρχοντο κοντά τους και δεν έφευγαν.

Βρήκαν και ένα χώρο όπου έκτισαν Μοναστήρι. Αφού έκτισαν και τον Ναόν εσκέπτοντο πώς να τον ονομάσουν. Άλλοι έλεγαν να τον αφιερώσουν στον Άγιο Νικόλαο, άλλοι στον Άγιο Κλήμεντα Αρχιεπίσκοπον Αχρίδος που ήταν και συμπατριώτης τους και ο καθένας λοιπόν ήθελε να δώση στο ναό το όνομα του Αγίου που έτρεφε μεγαλυτέραν ευλάβειαν. Επειδή λοιπόν δεν συμφωνούσαν απεφάσισαν να προσφύγουν δια της προσευχής στο Θεό και να δεηθούν ώστε Αυτός να αποφασίση και διατάξη σε ποιόν από τους Αγίους Του θα αφιερώσουν τον Ναόν και ποια εικόνα θα ζωγραφίσουν στην σανίδα που ετοίμασαν. Προσευχήθηκαν λοιπόν και οι τρεις ο καθένας στο ησυχαστήριό του. Κατά την διάρκεια που προσήυχοντο διεχύθη από τον νεόκτιστον Ναόν ένα ασυνήθιστον φως λαμπρότερον από τις ακτίνες του ηλίου γύρω από τα κελλιά των μοναχών. Οι μοναχοί κατελήφθησαν από φόβον και απορία και έμειναν προσευχόμενοι ολόκληρη την νύκτα.

Την επομένη το πρωί όταν κατέβηκαν οι μοναχοί στην Εκκλησίαν είδαν με θαυμασμό ότι στη σανίδα που ετοίμασαν να ζωγραφίσουν, εζωγραφήθη η εικόνα του Αγ. Μεγαλομάρτυρος και Τροπαιοφόρου Γεωργίου. Απ' αυτήν μάλιστα έβγαινε η λάμψις που εφώτιζε τα ταπεινά ησυχαστήρια. Έτσι λοιπόν αφιερώθη η εκκλησία στον Άγιο Γεώργιον και η Μονή ωνομάσθη του Ζωγράφου.

Η θαυματουργική εικόνα υπήρχε στην Μονή του Φανουήλ που βρίσκεται στη Συρία κοντά στη Λύδδα. Κατά την μαρτυρία του Καθηγουμένου της Μονής Φανουήλ, Ευστρατίου, όταν κάποτε ο Θεός ηθέλησε και δικαίως, να τιμωρήση την Συρία και να την παραδώση στους Σαρακηνούς, η ζωγραφιά της εικόνας ξαφνικά απεχωρίσθη από την σανίδα και αφού ανυψώθη κρύφτηκε σε άγνωστον μέρος. Οι μοναχοί τότε επειδή εφοβήθηκαν και ελυπήθηκαν από το θαύμα, αφού εγονάτισαν προσήυχοντο στο Θεό θερμά και με δάκρυα και τον παρακαλούσαν να τους αποκαλύψη που εκρύβη το πρόσωπον του Αγ. Μεγαλομάρτυρος και Τροπαιοφόρου Γεωργίου. Ο Πανάγαθος Θεός άκουσε την δέησιν των Μοναχών γι' αυτό και παρουσιάσθηκε στον Καθηγούμενον Ευστράτιον ο Άγ. Γεώργιος, ο οποίος του είπε: «Μη λυπείσθε για μένα. Εγώ βρήκα για τον εαυτόν μου Μονήν της Παναγίας στον Άθω. Εάν θέλετε σπεύσετε και σεις προς τα εκεί γιατί η οργή του Κυρίου είναι έτοιμη να πέση στην διεφθαρμένη Παλαιστίνη και σχεδόν σ' όλη την οικουμένη εξ αιτίας των αμαρτιών των Χριστιανών».

Αφού συνεκέντρωσε όλους τους Μοναχούς ο Καθηγούμενος τους ανακοίνωσε τα συμβάντα. Έπειτα εκάλεσε και τους εγκρίτους της πόλεως Λύδδης, τους ανήγγειλε τα όσα συνέβησαν

περί της αγίας εικόνας και τους παρήγγειλε τα εξής: «Εμείς φεύγουμε για την αγία Πόλιν της Ιερουσαλήμ για να προσκυνήσουμε τον Άγιον Τάφον του Κυρίου και ας γίνη το θέλημά Του. Εσείς εγκατασταθήτε στη Μονή για να την προφυλάξετε.

Με δάκρυα και με λύπη έπειτα ξεκίνησαν. Αφού έφθασαν στην Ιόππη βρήκαν πλοίον και ανεχώρησαν για το Όρος Άθω. Ύστερα από αρκετές ημέρες έφθασαν και επήγαν στην Μονή Ζωγράφου. Όταν μπήκαν στο Ναό, προς θαυμασμόν και έκπληξιν τους, είδαν την ζωγραφιά του Αγ. Γεωργίου, που είχαν στη Μονή Φανουήλ, νάναι προσκολλημένη χωρίς καμμιά αλλοίωσιν σε μια νέα σανίδα. Τότε με συγκίνησι και δάκρυα εγονάτισαν μπροστά στην εικόνα και έλεγαν: «Γιατί μας προξένησες τόση λύπη, Μεγαλομάρτυς Γεώργιε;» Οι Μοναχοί της Ζωγράφου απορούσαν, γιατί συνέβαιναν όλα αυτά τα παράξενα. Όμως εκείνοι τους διηγήθηκαν τα συμβάντα και όλοι εδόξαζαν ολοψύχως τον Κυρίον και τον Άγ. Γεώργιον. Τον Καθηγούμενον Ευστράτιον τον έκαμαν Ηγούμενον τους.

Από τότε άρχισαν να γίνωνται από την αγίαν εικόνα πολλά θαύματα γι' αυτό και ο κόσμος επήγαινε στη Μονή Ζωγράφου, να προσκυνήση τον Τροπαιοφόρον Γεώργιον. Η φήμη των θαυμάτων έφθασε μέχρι και τον βασιλέα Λέοντα Σοφόν, ο οποίος ήτο πολύ ευσεβής. Μάλιστα απεφάσισε να πάη αυτοπροσώπως στο Άγιον Όρος για να προσκυνήση και να ευφρανθή πνευματικώς με τις ψυχωφελείς συζητήσεις που θα έκανε με τους ασκητάς Μωϋσή, Ααρών και Βασίλειον που έγιναν ξακουστοί για την αρετή τους. Ύστερα από τον Λέοντα επεσκέφθη την Μονή και ο βασιλιάς των Βουλγάρων Ιωάννης από το Τίρνοβον. Με την πλουσία βοήθεια αυτών άρχισε να κτιζεται η μεγαλοπρεπής Μονή του Ζωγράφου. Αργότερα η Ιερά Μονή κατεδαφίσθη από τους βαρβάρους και τους πειρατές. Η υφιστάμενη Μονή κτίσθηκε από τον Ηγεμόνα της Μολδαυίας Στέφανον.

Η αγία εικόνα έχει μέχρι σήμερα το άκρον του δακτύλου ενός Επισκόπου που χαρακτηριζόταν για την ολιγοπιστίαν του ως προς την θαυματουργικήν δύναμι της εικόνας. Ο Επίσκοπος αυτός καταγόταν, κατά την παράδοσι, απ' τα Βοδενά (Έδεσσα) και όταν άκουσε για τα θαύματα της εικόνας θέλησε μαζί με την συνοδεία του να πάη να διαπιστώση εάν πράγματι ήσαν αληθινά τα όσα διεδίδοντο ή ήσαν εφευρέσεις των Μοναχών, για λόγους φιλοχρηματίας. Όταν έφθασε στο Άγιον Όρος επήγε και στην Μονή του Ζωγράφου όπου οι εκεί Μοναχοί τον υποδέχθηκαν με την πρέπουσαν τιμήν. Εν συνεχεία τον ωδήγησαν στον Ναόν για να προσκυνήση τον Άγ. Γεώργιον. Αλλ' ο Επίσκοπος αντί να φανή ταπεινός και σεμνός εξ αιτίας και του επισήμου σχήματός του εφάνη υπερήφανος και ολιγόπιστος. Αφού με αδιαφορία είδε τον Ναόν στάθηκε μπροστά στην εικόνα του Αγ. Γεωργίου και με αλαζονικόν ύφος είπε προς τους Μοναχούς: «Ωστε αυτή είναι η θαυματουργός εικόνα του Αγ. Γεωργίου;». Και άγγιξε με τον δάκτυλόν του την παρειά του Αγίου. Αμέσως όμως το δάκτυλόν του εκόλλησε στην εικόνα και μάταια προσπαθούσε να τον ξεκολλήση. Η αγωνία του και ο φόβος του εμεγάλωνε όσο αγωνιζόταν και εδοκίμαζε να τον ξεκολλήση. Κάθε φοράν που προσπαθούσε να το αποχωρήση από την εικόνα ένοιωθε και πόνους γιατί το δάκτυλό του είχε κολλήσει πολύ δυνατά. Στο τέλος ο δυστυχής Επίσκοπος δέχθηκε, παρά την θέλησίν του, να του κόψουν ύστερα από επέμβασιν τον δάκτυλόν του και έτσι έμαθε καλά εξ ίδιας πείρας την γνησιότητα, την αλήθεια και την δύναμιν των θαυμάτων του ενδόξου Τροπαιοφόρου Γεωργίου.

Η εικόνα του Αγ. Γεωργίου είναι στολισμένη με αργυρούν ένδυμα το οποίον κατεσκευάσθη

στην Πετρούπολι, τη ευλογία του Μητροπολίτου Σεραφείμ, καθώς αναγράφεται και στο κράσπεδον του κάτω μέρους του ενδύματος. Η αγιογράφησις της εικόνας είναι Βυζαντινή, αλλά εξ αιτίας της παρόδου του χρόνου είναι σκοτεινή.

β) Περί της εικόνας που ήλθε μέσω θαλάσσης από την Αραβίαν

Υπάρχει κοντά στον κίονα του αριστερού χορού που ευρίσκεται η εικόνα του Αγ. Γεωργίου η εξής χειρόγραφος διήγησις.

Η αγία εικόνα ήλθε από την Αραβίαν και βρέθηκε στο λιμάνι της Μονής Βατοπαιδίου. Η απροσδόκητη άφιξις της εικόνας προκάλεσε ταραχή και θόρυβον στο Αγ. Όρος. Διότι η φήμη ξαπλώθηκε γρήγορα και συνέρρεαν μοναχοί απ' όλα τα Μοναστήρια για να προσκυνήσουν την αγίαν εικόνα που με θαύμα εμφανώθη στο λιμάνι. Μάλιστα κάθε Μοναστήρι επεδίωκε ν' αποκτήση τον θησαυρό αυτό και οι Γέροντες ηρνούντο να την δώσουν στην Μονή Βατοπαιδίου. Τελικά απεφάσισαν να βάλουν κλήρον και να δεχθούν την απόφασι της αγίας εικόνας. Πράγματι επήραν ομοφώνως απόφασιν όλοι οι Γέροντες να φορτώσουν την εικόνα, σ' ένα ξένο και άγριο νέο ημίονο που δεν ήξερε τους δρόμους και τα Μοναστήρια και αφού τον αφήσουν ελεύθερον να τον ακολουθήσουν από μακριά. Εκεί που θα εσταματούσε θα έπρεπε να μείνη η ιερή εικόνα. Έτσι και έγινε. Αφού ωδήγησαν τον ημίονο στο δρόμο Θεσσαλονίκης - Αγίου Όρους τον άφησαν στην θέλησί του. Και ο ημίονος με αργό και ισόμετρο περπάτημα σαν να ένοιωθε ότι μετέφερε ιερό φορτίο επέρασε από δύσβατους τόπους, δάση και υψώματα και έφθασε στη Μονή Ζωγράφου και στάθηκε ακίνητος σ' έναν ωραιότατον λόφον.

Μ' αυτό τον τρόπο επληροφορήθησαν όλοι ότι η θέλησι του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ήταν να μείνη η ιερή του εικόνα στη Μονή Ζωγράφου. Όλοι οι Μοναχοί δέχθηκαν στη Μονή με χαρά και με πνευματική πανήγυρι την ιερή εικόνα και την ετοποθέτησαν στον κίονα του αριστερού χορού. Ο ημίονος που μετέφερε των αγίαν εικόνα μόλις του την ξεφόρτωσαν εξέπνευσε και τον έθαψαν στον τόπον εκείνον. Σε ανάμνησι για τον ερχομό της ιερής εικόνας του Αγ. Γεωργίου έκτισαν στον λόφο ένα κελλί και μικρή εκκλησία στο όνομα του Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου.

γ) Περί της αγίας εικόνας που αφιέρωσε ο Ηγεμόνας της Μολδοβλαχίας Στέφανος

Στον βορειοδυτικό κίονα, στον οποίο στηρίζεται και ο τρούλλος, είναι ανηρτημένη και άλλη εικόνα του Αγ. Γεωργίου, για την οποία υπάρχει η εξής χειρόγραφος διήγησις στη Μονή Ζωγράφου.

Ο Ηγεμόνας της Μολδοβλαχίας Στέφανος είχε, ως γνωστόν, συνεχώς πολέμους με τους Τούρκους. Κάποτε συνεκεντρώθησαν τα τούρκικα ασκέρια, που ήταν αναρίθμητα, αποφασισμένα να τον αφανίσουν. Όταν είδε ο Στέφανος το πλήθος του εχθρού εφοβήθη. Αμέσως όμως συνήλθε και με θερμή προσευχή κατέφυγε στον Κύριον τον Θεόν και επεκαλέσθη με δάκρυα την βοήθειάν του. Με την εκ βάθους καρδίας προσευχήν του απεκοιμήθη. Μόλις τον επήρε ο ελαφρός ύπνος του εμφανίσθηκε ο Μεγαλομάρτυς Γεώργιος που τον περιέλουζε ένα λαμπρό και θαυμάσιον φως, τα μάτια του άστραφταν και η ουράνια δόξα τον περιέβαλλε. Ο Στέφανος αν και εκοιμόταν εφοβήθη και ετρόμαξε. Τότε ο Άγιος του είπε: «Έχε θάρρος στον Κύριό σου και μη φοβάσαι το πλήθος αυτό. Αύριον συγκέντρωσε όλο το στράτευμά σου και οδήγησέ το εναντίον των εχθρών του Χριστού με φωνές πανηγυρικές και σάλπιγγες και θα ιδής την δύναμι του Θεού μας που πάντα σε βοηθεί. Γι' αυτό τον λόγο στάθηκα εδώ, για να σου αποκαλύψω ποιος θα νικήση και να σου αναφέρω ότι η δύναμις του Θεού είναι μαζί σου και ότι ακόμη και εγώ θα σε βοηθήσω στη μάχη αυτή. Για όλα αυτά ανακαίνισε την Μονή Ζωγράφου που είναι αφιερωμένη στ' όνομά μου, και που ερημώθηκε. Στείλε μάλιστα και την ιδική μου εικόνα που έχεις μαζί σου».

Ο Στέφανος επήρε θάρρος από την εμφάνισι του Αγίου και ακόμη από την υπόσχεσι που του έδωσε ότι θα τον εβοηθούσε, θεία χάριτι. Αφού μάλιστα έφερε και την αγία εικόνα μαζί του με την φωνή των σαλπίγγων επέπεσε ξαφνικά σαν λαιλαπας δυνατός στον όγκο των Οθωμανών και τους συνέτριψε χωρίς χρονοτριβή και τους διέλυσε. Ύστερα απ' ολίγον καιρό έστειλε και την αγίαν εικόνα στο Άγιον Όρος και ανακαίνισε την Μονή Ζωγράφου, σύμφωνα με την θέλησιν του Αγίου, αφού αφιέρωσε σ' αυτή και πολλά αφιερώματα.

Κάποιος Ρώσος συγγραφέας αναφερόμενος στην αγία εικόνα του Αγ. Γεωργίου γράφει τα εξής: «Κατά τον 15ον αιώνα εφάνη και άλλος ευεργέτης της Μονής Ζωγράφου ο Στέφανος που ήταν επίσημος Ηγεμόνας της Μολδοβλαχίας, ο οποίος ηγωνίσθη πολλές φορές εναντίον των Οθωμανών πάντοτε τροπαιοφόρος. Όταν τον περικύκλωσαν κάποτε αμέτρητα πλήθη εχθρού σκεφτόταν με ποιο τρόπο θα ημπορούσε να σώση τους περιβόλους του φρουρίου. Τότε φάνηκε πάνω στο τείχος η μάνα του, η οποία του είπε: «Δεν θα επιτρέψω ποτέ στους εχθρούς σου να ανοίξουν τις πύλες του φρουρίου σου. Εάν δεν νικήσης και δεν ημπορέσης να αντισταθής σ' αυτούς στο πεδιον της μάχης, ελάχιστη ελπίδα σου απομένει για τους περιβόλους».

Εκείνο λοιπόν το βράδυ εφάνη ο Αγ. Γεώργιος προς τον συγχυσμένο ηγεμόνα Στέφανον και του υπεσχέθη την νίκην. Επίσης τον διέταξε ν' αποστείλη την αγίαν εικόνα που είχε πάντοτε μαζί του ο Στέφανος στην Μονή Ζωγράφου, και να την ανακαίνιση γιατί ήδη ήταν ερημωμένη. Η νίκη έστεψε τα όπλα του ηγεμόνος που κατετρόπωσε τον εχθρόν. Ο Στέφανος εξεπλήρωσε την εντολή του Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου και την εικόνα απέστειλε και την Μονή μεγαλοπρεπώς ανακαίνισεν.

Και οι τρεις εικόνες του Αγίου Γεωργίου είναι περιβεβλημένες με ωραιότατα αργυρά ενδύματα που είναι κοσμημένα με πολύτιμους λίθους. Μάλιστα όλος ο διάκοσμός τους

ετεχνουργήθη στη Ρωσία.

Περί της θαυμαστής εικόνας του αγίου Γεωργίου που βρίσκεται στην Ιερά Μονή Ξενοφώντος.

Στον Άγιον Όρος σώζεται η αρχαία προφορική παράδοσις και για την αγίαν εικόνα που υπήρχε κατά τους χρόνους των ασεβών και κακοδόξων εικονομάχων που με βασιλικά διατάγματα εκαίοντο οι άγιες και σεβαστές εικόνες.

Στα χρόνια εκείνα λοιπόν οι υπηρέται του παρανόμου βασιλιά ερευνούσαν και προσπαθούσαν να βρискουν τις άγιες εικόνες για να τις συντρίβουν και να τις ρίχνουν στη φωτιά. Βρήκαν λοιπόν και την αγία αυτήν εικόνα και την έρριξαν στη φωτιά για να καή. Αλλά μάταια εκοπίαζαν οι ανόητοι, διότι η αγία εικόνα έμεινε άφλεκτος μέχρι που έσβησε τελείως η φωτιά. Οι εικονομάχοι όταν είδαν ότι ελάχιστα η φωτιά επείραξε τα ενδύματα του Αγίου και το πρόσωπόν του τίποτα δεν έπαθε, εξεπλάγησαν. Ένας μάλιστα περισσότερο ασεβής έμπηξε μαχαίρι στο πηγούνι του Αγίου και αμέσως έτρεξε αίμα καθαρόν. Τότε όλοι όσοι είδαν το θαύμα έφυγαν ο καθένας για το σπίτι του. Ένας ευσεβής χριστιανός αφού παρέλαβε την αγίαν εικόνα και ήλθε στον γιαλόν, προσευχήθηκε θερμά προς τον Κύριον για να σταματήσει η φρικτή θύελλα της εικονομαχίας. Έπειτα αφού εγύρισε προς την αγίαν εικόνα είπε: «Μεγαλομάρτυρα του χριστού Τροπαιοφόρε Γεώργιε, Συ ο οποίος και στη ζωή αλλά και μετά θάνατον έκαμες τόσα πολλά θαύματα και που μόλις τώρα άφησες άφλεκτον την αγία σου εικόνα, διεφύλαξε και τώρα αυτήν και από την θάλασσα και μετέφερε την όπου συ γνωρίζεις και επιθυμείς προς δόξαν του Θεού μας». Και μόλις ετελείωσε έβαλε την εικόνα στη θάλασσα.

Ο Χριστιανός εκείνος έφυγε. Ο Μεγαλομάρτυς Γεώργιος εφρόντισε ώστε η αγία του εικόνα να φθάση στο Άγιον Όρος όπου και άλλες εικόνες η θεία Πρόνοια ωδήγησε. Η εικόνα ετοποθετήθη κοντά στην Μονή Ξενοφώντος όπου έρρεαν τα ιαματικά όξινα νερά. Υπήρχε μάλιστα εκεί ένα Μονύδριον αφιερωμένο στον Μεγαλομάρτυρα Δημήτριον. Ακόμη σώζεται ο ναΐσκος αυτός όπου οι μοναχοί όταν είδαν την εικόνα του Αγ. Γεωργίου την μετέφεραν εκεί γεμάτοι χαρά και ευλάβειαν. Ύστερα έκτισαν Ναόν κοντά στο ναΐδριον. Όταν αυξήθηκαν οι μοναχοί και εμεγάλωσε και η Μονή ωνομάσθη του Αγ. Γεωργίου. Οι Μοναχοί εορτάζουν καθημερινώς μαζί με τον Άγιον Γεώργιον και τον Μεγαλομάρτυρα Δημήτριον και τους μνημονεύουν κατά τας απολύσεις των ακολουθιών.

Η αγία εικόνα ευρίσκεται στον μεγάλον Καθολικόν νέον Ναό του Αγίου Γεωργίου στον ανατολικό κίονα του δεξιού χορού και έχει ζωγραφισμένο ολόσωμο τον Μεγαλομάρτυρα και σε ένδειξι του θαύματος φέρει και την πληγή στο πηγούνι και το αίμα του είναι πηγμένο σ'

αυτήν. Μέχρι σήμερα το θαυμαστό φαινόμενο κηρύττει περίτρανα τα πάμπολλα θαύματα που επετέλεσε και επιτελεί ο Άγιος Μεγαλομάρτυς και Τροπαιοφόρος Γεώργιος.

Η μνήμη του εορτάζεται την 23ην Απριλίου.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ Ἦχος δ'

Ὡς των αιχμαλώτων ελευθερωτής, και των πτωχών υπερασπιστής, ασθενούντων ιατρός, βασιλέων υπέρμαχος, Τροπαιοφόρε Μεγαλομάρτυς Γεώργιε, πρέσβευε Χριστώ τω Θεώ, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ

Ἦχος δ'. Ο υψωθείς εν τω Σταυρώ

Γεωργηθείς υπό Θεού ανεδείχθης, της ευσεβείας γεωργός τιμιώτατος, των αρετών τα δράματα συλλέξας σ' εαυτώ, σπείρας γαρ εν δάκρυσιν, ευφροσύνη θερίζεις. αθλήσας δε δι' αίματος, τον Χριστόν εκομίσω και ταις πρεσβείαις Ἄγιε ταις σαις, πάσι παρέχεις, πταισμάτων συγχώρησιν.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ "Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ"